

Chrystus, wypowiadając słowa *Idźcie i nauczajcie wszystkie narody?*, postawił przed Apostołami zadanie stanowiące nie tylko obowiązek, ale również prawo. Jezusowe stwierdzenie jasno wskazuje na zobowiązanie, o jakie więc prawo chodzi?

Odpowiedź znajdujemy w tekście encykliki *Redemptoris Missio*. Jan Paweł II, podejmując refleksję nad obowiązkiem działalności misyjnej Kościoła, mówi jednocześnie o prawie głoszenia Ewangelii wszystkim narodom. Prawie, pochodzącym nie od ludzi, lecz od Boga. Prawie, które nie jest skierowane do jakichkolwiek organizacji czy instytucji państwowych, lecz do człowieka, ponieważ Kościół, realizując misyjny nakaz Chrystusa, kieruje swą uwagę ku konkretnej osobie.

Wczytując się w tekst encykliki zauważamy, że w miejscach, gdzie papież odwołuje się do różnych instytucji cywilnych, przypominając prawo Kościoła do przepowiadania Chrystusa, jedynego Zbawiciela, nie mówi o prawie uzyskanym w wyniku pewnych porozumień międzynarodowych, na drodze negocjacji i wzajemnej ugody, lecz o prawie każdego człowieka do otrzymania orędzia ewangelicznego. Przedstawia jednocześnie to prawo w sposób personalny i religijny, a nie w terminach politycznych. Szczególnie wyraźnie widać to, gdy Ojciec święty zwraca się bezpośrednio do wiernych przypominając im prawo głoszenia Ewangelii. Wyjaśnia jednocześnie fundament tego prawa. Jest nim chrzest święty (por. RMi 71; 77). Poprzez chrzest wierzący zostaje wcielony w Chrystusa i Lud Boży, zyskując tym samym uczestnictwo w rzeczywistości, w której nie tylko mogą, ale winni mieć udział wszyscy ludzie, niezależnie od rasy czy narodu. Stąd można mówić o Kościele, że jest katolicki czyli obejmujący wszystkich, że jest powszechnym sakramentem zbawienia. Tenże Kościół otrzymał od Chrystusa pełnię dóbr i środków zbawienia, co pozwala mu pełnić w świecie rolę specyficzną i konieczną - dana mu została wszelka władza na ziemi i w niebie, aby był w stanie wypełnić otrzymane zadanie. Jasno więc widać, że fundamentem misyjnej działalności Kościoła nie są ludzkie zdolności czy możliwości uzyskane od władzy świeckiej, lecz obecność i moc Ducha Świętego oraz pomoc Jezusa.

Mówiąc o wspomnianym prawie Jan Paweł II podkreśla, że winno być ono realizowane na dwóch płaszczyznach: osobistej i instytucjonalnej.

W pierwszym przypadku kładziony jest nacisk na prawo pojedynczych wiernych do głoszenia Ewangelii. Każdy, na mocy faktu bycia chrześcijaninem, ma prawo przyczynić się do rozszerzania wiary i zbawienia (por. RMi 71; 77). Nie mówi się tu o możliwości, lecz o prawie w ścisłym tego słowa znaczeniu, które ma być wcielane w życie niezależnie od jakiegokolwiek władzy ludzkiej, nawet w przypadku, gdy stawiane są zapory i wydawane edykty prześladowcze. Papież z mocą przypomina każdemu chrześcijaninowi: Posługując się

wszelkimi legalnymi środkami, starajcie się, by została uznana wasza pełna wolność, do jakiej macie prawo; pamiętajcie, że uczniowie Chrystusa powinni ?bardziej słuchać Boga niż ludzi? (Dz 5, 29) (RMis 85).

Namiestnik Chrystusa zwracając uwagę na trudności zewnętrzne: w niektórych krajach misjonarze mają wzbroniony wstęp; w innych zabroniona jest nie tylko ewangelizacja, ale również nawrócenie, a nawet kult chrześcijański czy też wewnętrzne: brak gorliwości, podziały między chrześcijanami, dechrystianizacja, spadek liczby powołań, postawa obojętności, nędza materialna i niedorozwój, konsumizm (RMis 35; 59) stwierdza, że nie powinny one być przyczyną do pesymizmu czy bezczynności. Liczy się - tak tutaj, jak w każdej innej dziedzinie życia chrześcijańskiego ? ufność płynąca z wiary, to znaczy pewności, że nie my jesteśmy głównymi podmiotami misji, ale Jezus Chrystus i Jego Duch (RMis 36).

Oprócz prawa Kościół ma obowiązek głoszenia Chrystusa i doprowadzenia do końca zbawczego planu Boga. Fundament tego obowiązku tkwi we wspomnianym na wstępie nakazie Chrystusa, który jest nie czymś przypadkowym czy zewnętrznym, ale sięga samego serca Kościoła (RMis 62); stąd Kościół nie może nie głosić Ewangelii i Bożego planu zbawienia w jego pełni, bo po to został ustanowiony uniwersalnym sakramentem zbawienia (por. RMis 9). Jest to obowiązek wypływający z samej istoty Kościoła, stąd misja w ogólności i misje w szczególności stanowią podstawowe zadanie ochrzczonych i dlatego Kościół nie może uchylać się od wyraźnego nakazu Chrystusa (RMis 44).

Obowiązek ewangelizacji świata dotyczy nie tylko papieża, biskupów, Instytutów misyjnych czy pojedynczych księży. Wielką rolę do odegrania w działalności misyjnej mają wszyscy wierzący (por. RMis 65-66). Swoją obowiązek ewangelizacji wypełniają poprzez podwójną służbę: wierność Chrystusowi i głoszenie Ewangelii (por. RMis 8). Kościół nie może zaprzestać głosić, że Jezus przyszedł, by objawić oblicze Boga i wysłużyć, przez krzyż i zmartwychwstanie, zbawienie dla wszystkich ludzi i dlatego nie może ukrywać ani zachowywać dla siebie tej nowości i tego bogactwa (RMis 11). A nowość i bogactwo Ewangelii stanie się udziałem wszystkich, gdy każdy chrześcijanin dogłębnie zda sobie sprawę nie tylko ze spoczywającego na nim obowiązku, ale i z prawa włączenia się w działalność misyjną.

Ks. Adam Golec SAC